

Kedves Gyuri Bátyám,

engedd meg, hogy egy emilyen magam gépelte levéllel kívánjak minden jót születésnapodra. Idehaza, betegem gépelem ezeket a sorokat, kérlek, elnézéssel olvasd. Sajnos, az ünnepi egyetemi vacsorán sem lehetek már jelen: csütörtökön utazom egy hónapra Prágába.

Az utóbbi években igen keveset találkoztunk s akkor sem a legszerencsésebb alkalmakkor. Ezért talán szokatlannak is tartod ezt a levelet, hiszen látszatra nem tartoztam barátaid és híved köréhez. Csakhogy ez a baráti kör, Lukács ~~Gyuri~~ György barátainak s tisztelőinek köre nagyobb, mint azt közvetlen látogatóid, levelezőid alapján hihetnéd. Egyetemista koromban Radnóti Miklóssal s más szegedi barátaimmal rajongtunk műveidért s emberségedért, a harmincas évek végén Párisban kerítettük elő akkor másként el sem érhető tanulmányaidat, könyveidet. S a felszabadulás utáni első években egyik lekkesítőnk, biztatónk Te voltál. S ha 1949 őszétől kezdve az én munkám - annyi tényező következtében - nem épülhetett tovább, inkább összeomlani látszott, nem lettem hűtlen Hozzád s továbbra is tanítványaid közé számítottam magam. Most is odatartozónak tudom magam, ha erről nem is sok hírrel szolgálhatnék. De érlelődik a napi feladatok közt néhány munkám, amire tán - remélem, - egy-két év múlva szívesen szánsz néhány órát.

Csak ezt akartam leírni születésnapod ünnepére, s nem hinném, hogy ez a kiemelkedő születésnapi ajándékaid közé sorolható. Mégis, szeretném, ha éreznéd, hogy nem pusztán formális jókívánság, ha ideírom, hogy békés, termő éveket kívánok és sok-sok szeretettel gondol Rád születésnapod ünnepi óráiban igaz híved:

Budapest, 1955. 4. 12.

Ortutay Gyula
/Ortutay Gyula/